

Ἄκουσα τόσους ρήτορας— μεγάλο τόνομά τον! —
κ' ἔτσι φωτιστικά κι ἐγὼ περὶ διὰ γραμμάτων.
Αὐτὸς φυλλάδες δὴν καὶ τρεῖς ἐγγύρεν μὲ τόνο
κ' ἔκεινο; μία μόνο.

Μὰ δὲν ἀλλάζουν κεφαλῆς
καὶ μὲ τὴ μιά καὶ τῆς πολλὰς,
καὶ ζήτω καθὲς Σακκουλῆς,
περίπατος καὶ ναργιλιῆς.

Μὲ μαλλιαρούς κ' ἰὸ Βουλευτὰ περνοῦν τὴν τεμπιλιά των
κ' ἄπ' ἔξω πρόσφυγες πολλοὶ τραβοῦνε τὰ μαλλιά των.
Ζητοῦν τοῦ κράτους συνδρομὴ καὶ ἔρχου' στὴ Βουλὴ του,
μὰ τὸν ἀκσιδὴ κοῦρεῦς καὶ πᾶρε τὸ μαλλὶ του.

Εἶδα καὶ πῆθαινα πολλά τῆς Ἀγγιᾶλου θρέμματα
καὶ τὸ Κουβέρνο' νόμιξε πὸς τόκαναν ὅτ' ἀφέματα.
Μίς' στὴ Βουλὴ γιὰ μαλλιαρούς
δεινὴ γλωσσομανία,
καὶ ὅτ' ἄν πρόσφυγων τοὺς παρούς
δουλεῖαι πνευμονία.

Ἄκουσα τόσους ρήτορας περὶ διὰ γραμμάτων
κ' ἔμπρὸς ἡ κῆρὴ τοῦ Αἰὸς ἐπρόβαλε χορευούσα,
κ' Ἀγχιαιτίταις ἀκουσά' στὸ ψυχομαχημά των
νὰ λένε γιὰ τὴν μαλλιαρὴ καὶ γιὰ τὴν καθαρέουσα.

Ἐξέγαζαν τὰ πάθη των καὶ τὰ Στεφανοβικεῖα
καὶ πῆθαιναν μὲ σβόλια γιὰ γλώσσας καὶ γιὰ Δύκεια,
καὶ ρήτορες τοὺς τάφους των ἐξόμουσ' φλογαροὶ
καὶ μὲ τὴν καθαρέουσα καὶ μὲ τὴν μαλλιαρῆ.

Αὐτὸς ποῦ σέρνει τὸ χορὸ
μ' ἕνα κορμάκι λιγερὸ
καὶ μέσην ντιλικάτη,
τοῦ πρέπει στέφανο χλωρὸ
καὶ σκόρδο γιὰ τὸ μέτι.

Φασ.

Ὅχι! μεθύσα καὶ χοροὶ! ...
κ' ἔς περνοῦ ἀγκαλιασμένοι
μαλλιαροὶ καὶ μαλλιαροὶ,
κουρεμέναις, κουρεμένοι.

Δὲν θαυμάζω τοὺς πατέρας ὅσο τὸν Κολοκοτρώνη,
ποῦ μὲ περικεφαλαία σιγηδὸς τοῦ' καμαρώνει
καὶ μ' ἔκεινο πύλογ' του στὸ κινῆγι δὲν τοὺς στρώνει.

Κότταζε χορὸν καρὲ,
μὰ καὶ μούτρα σὰν κερὶ...
σὲ γνωρίζω, μαλλιαροῦ,
σὲ γνωρίζω, μαλλιαρῆ.

Σὲ γνωρίζω, κουρεμένε,
σὲ γνωρίζω, κουρεμένη,
μασκαρὸ δαιμονισμένε,
μασκαρὸ δαιμονισμένη.

Ἐ! μασκαρῆδες καὶ σ' αὐτὸ κ' ἔκεινο τὸ σαλόνι...
καὶ πῶς διασκεδάσετε καὶ πῶς περνοῦ τὰ βράδια σας;
κανένας' στὴ μούτσουνα μας τὸ χέρι μὴν ἀπλώγη
μὲς ἐξέρετε, οὐκ ἐξέρω, καὶ κάτω τὰ ξεραδιά σας.

Χαρὰ' στο τὸ Ρωμαϊκὸ καὶ πῆτε μ' εὐθυμία...
χαρὰ' στο τὸ Ρωμαϊκὸ κ' ἄς πῶσιμ' κ' ἄλλη μία,
καὶ μέσα σὲ Παράδεισο πολιτικῆς Νιρβάνας
νὰ ξανκκῆνη νᾶνα του,
καὶ βᾶλετε, μωρὲ παιδιὰ, λόγια τῆς καρθάνας
'στὴν ἀδεῖα καρθάνας του.

Χαρὰ σ' ἔκεινο, ποῦ μετρεῖ χωρὶς καυμὸ καὶ λύπη
τῆς μιλίαις ποῦ κουρναζοῦνε σὲ καπουλιῶν ξεγδάσματα...
γιὰ τοῦτον ὄπνος, θρεῖς, κ' ἵπποποτάμου λίπη,
γιὰ τοῦτον διασκεδάσις καὶ Καρνιαθῶλον ἔθρημα.

Μέθους, Περικλέτο μου, καὶ γίνε μία τάβλα
γιὰ νᾶβρης ἴσια τὰ στραβά, νὰ ἔβης χρηστά τὰ φαῦλα.
ἔγω κρασοκατάνυξ; παρὰ ποτε μεγάλη
κ' ἄς δοῦμε τὸν Καρναθῶλο κ' ἔφετος τὶ θὰ βγάλη.

ἔγω κρασοκατάνυξ; κ' ἔβιθα τὸ Κουβέρνο...
μὰρς κλαπαδούραις, τούμπανα, ζουρνάδες, καραμούτζιαις...
πῶς ἤθελα πάντοτε νὰ ὀνομα καὶ νὰ πῆρω
χιλίαις χιλιάδες φασκελας, χιλίαις χιλιάδες μούτζιαις.

ἔγω κρασοκατάνυξ; καὶ θέλω νὰ μιλῶσιμ
γιὰ γλωσσικὰ ζητήματα,
καὶ πῆμε νὰ τὰ λύσωμε
μπρὸς σὲ πρόσφυγων κημήματα.

Ἀχ! οὐρανὲ, ποῦσαι ἴψηλὰ, κατέβα κἀνε κρῖσι,
ἐν πρέπει καὶ γιὰ τοὺς Ρωμοῦς κανένας νὰ διακρύση.
Βροντᾶς καὶ βρέχεις, οὐρανὲ, καὶ θναίνουσι σαλιγκάρια,
μὰ πότε γιὰ τῆς ράχαις μας θὰ βρέχης καὶ σαμάρια.

Μασκαρευθήκαθ' ὄνειρα τοῦ γένους χρυσοπῆρωτα
κ' ἔγιναν δὴν παραθῶν' μπρὸς' στοῦ παρὰ τὸν ἔρωτα.
Μόσχος χρυσοῦς μοσχοβολεῖ κ' ὕψον' ἐπὶ θρόνου...
γεμὰ σας, τῆς Μπόρας Ἑλλήνης... ἔβιθα... καὶ τοῦ χρόνου.

Καὶ κεραιώσαις ποταμῆσι,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγαλιᾶς.

Τὶ περίφημον κεραιὸν σὺν κυρίων Μανδρινῶν,
ποῦ δικαίως χαίρει φήμη Καταστῆματος κλεινοῦ.
Ἀρόμος Ὀρθολογιατρῆιου, δύο φέρον ἀριθμόν,
τὶ κομψότης καὶ τὶ χέρι μ' ἕνα τέλειον ρυθμόν,
κ' ἔξ' Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ὄραματῶν τόσος πλοῦτος,
ποῦ τὸν βλέπεις καὶ ρωτᾶσαις; Ἀχ! ψυχὴ μου, τίναίαι τούτος!
Ἐφυγε κ' ὁ Λεωνίδας, εἰς Λαοδίον καὶ Πικρίσι
καὶ ποῦς ἔρει με τὶ πρῆμμα δικαιοῦθ' ἀ μὲς γυρίση.

Ἐτῆς Σιμόνης τὸ μεγάλο Καί, ποῦ τὸ θαυμάζουσι ὄλοι,
τὶ κεραιὸς θαυμασιὸς ποῦ ἴτ' ἄνε τοῦ Μανώλη.
Ἐκεῖ' στοῦ Ἰτάνε τὸν Ἐρημ' κεραιὸς λαμπρὸς μὲ κροῦστα
καὶ ναργιλιῆς ἀληθινὸς γιὰ καθενὸς τὰ γούστα
κ' ἰσημεριδὲς διεθνῆς κ' ἔλα τῆς γῆς τὰ φύλλα,
κ' Ἑβραϊκά καὶ Τούρκικα, μὰ καὶ ποτὰ ποικίλα.
Ἦτ' ἐρροῖα πρόθυμος, ἔλα καθεστῆσις,
νᾶταν ἔκει κ' ὁ θαυσιώλης, ὁ πρῶτος κεραιόπτης.

Ὁ Σόλλογος ἔβιθα μὲ βιβλίον ὀφελίμων
Μελέτην, περιόδιον
ὄπτερον, μοναδικόν,
κ' ὄπο καλῶν ἀληθῶς γραφόμενον δοκιμῶν.